

זו, וכבר נתמעטה תבואת השנה הששית ומה שגדל מעצמו בשביעית, ולפיכך אין לאחר את זמן העומר, המתיר את תבואת השנה השמינית.

ומבואר בגמרא, שכל המבואר עד כאן היה מתחילה, אולם **לאחר זמן בטלו הטעמים הנ"ל, ולפיכך מעברים אף את השביעית, ואף את מוצאי שביעית.**

- **שכן הסיבה שמתחילה לא היו מעברים את השביעית, משום שחששו, שיאכלו הכל את כל התבואות שבשדות, ולא ימצאו מהיכן להביא עומר ושתי הלחם.** אכן כל זה בראשונה, שהיו אוסרים להביא תבואות מחו"ל, שמא יביאו עימהן מעפר ארץ העמים שהוא טמא, ולכן לא היה די תבואות בארץ. אבל **משהתיר רבי להביא תבואות מחו"ל, היה די תבואה לכל בשביעית, והיו אוכלים ממה שהביאו מחו"ל, ולא היה חשש שלא ימצאו בשדות מהיכן להביא עומר ושתי הלחם.** [דברים אלו אמר רבי זעירא בשם רבי אלעזר].

- **והסיבה שמתחילה לא היו מעברים את השנה השמינית, כדי שלא להאריך את זמן איסור החדש, כמבואר לעיל.** אכן כל זה כשהיו השנים כתקנם, והיתה התבואה ממהרת להתבשל בניסן, ואם תתעכב הקרבת העומר יהיו עצבים, שאינם יכולים לאכול מתבואתם החדשה. **אולם עתה, שהתבואה מתאחרת להתבשל, אין צורך למהר את הקרבת החדש^א, כי בין כך התבואה עדיין לא בשלה, ואינם יכולים לאכול ממנה.** [דברים אלו אמר רבי מנא]. וכן שנינו בברייתא, של בית רבן גמליאל עיברוה במוצאי שביעית מיד.

גדיש שלא לוקט תחתיו

הלקט, הן השיבולים הנופלות בשעת הקצירה, ממתנות עניים הוא.

ומבואר במסכת פאה, שמי שהגדיש את תבואתו על גבי הלקט, קודם שאספו אותו העניים, קנסו אותו חכמים, **שכל השבלים שבגדיש הנוגעות בארץ, כולן ינתנו לעניים, ולא רק כפי שיעור הלקט שהיה שם.**

- ואמר רבי אמי בשם רבי שמעון בן לקיש, שדין זה שכל הנוגע בארץ ניתן לעניים

^א כן פירש בעל התקלין חזתני. ובעל קרבן העדה פירש, שכשהיו השנים כתיקונם, היינו שהיו ישראל על אדמתם, ובית המקדש קיים, אבל בזמן הזה, שאין בית המקדש קיים, והארץ ביד נכרים, אין צורך למהר את זמן העומר, וכל השנים שווים לעיבור.